

AMK I. 942.

JOSEPH ROMLASA.

Avagy
MAGYAR NEMZET MDCLVIII
Eszterdöbéli nagy pusztulásán, annak MDC LIX-
ben nem kicsiny Öregbűlésén- való Keférgé-
se, az Isten Anyaszentegyházának.

Amos 6. v. 6.

Nem szánnyátok a Josephnek romlását.

Prædikáltatott, Tekéntetes és Nemzetes néhai
boldogul ki- mult IBRANYIFERENCZ teste felet,
29 Julii 1659- ben, az Ibrányi Egy- házban.

MEDGYESI PAL által.

SAROS PATAKON,

Nyomtattatott ROSNYAI JÁNOS által. 1659.

Solt. 44. v. 23.

Te éretted naponként ólette-
tünk: és tartatunk mint a
meg meczzendő juhok.

2. Cor. 4. v. 11.

Mert mi kik élünk, minden-
kor a' Jéfusért halálra ada-
tunk, hogy a' Jéfusnak éle-
te is, a mi testünkben meg-
eszmértessék.

Rom. 8. v. 18.

A' miket mostan szenvedünk,
nem hasonlétandók a' di-
csőtséghez, mely nekünk
meg-jelentetik.

KEZDŐ BESZED.

C Sak olyan ez az élet, mint a' víz, melyet
fog valaki, ki-önt, földelészen; e' beszéddel moz-
gatja-va amaz okos Tékoai Afzszony, a' Dávid,
Absolon ellen meg-keményedett szívét. a. Nem túrtet- 2. 2. Sam.
hetem itt magamat, hogy Moisésnek egykori igen ható 14. v. 15.
ható szavával fel ne kiálcasak: Oh ha esztek volna, értenék
ezeket, és meg-gondolnák az ő végeket! b. Vajha vajha vol- b. Deut.
taképpen meg-hatná e' gondolat lelkünket, hogy ollyan- 32. v. 29.
nok vagyunk mint a' víz, mint a' ki-önterett víz, mint
földben be-enyésző víz, ezentúl ingyen meg sem técző
víz! a' jönne mindjárt-ki belőle, hogy tulajdon a' neve-
rés közben-is mint Salamon szoll, fájna a' szívóink, és örö-
lésünk szomorúságra fordúlva c: a' szent Jakab intése ként, c. Prov.
oh mi szegény bűnösök keseregjénk, sirnánk, nevetségünk si- 14. v. 13.
valomná változnék és örömlünk keserűségé: és így meg-tisz-
títanók szívünket, igaz meg-térés által. d. Oh nagy Isten, d. Jac. 4.
mi kegyes Urunk, tanács minket, úgy tudni számlálni a' mi v. 9.
napjainkat, hogy bölcs szívvel öltözzünk-sel. e. Amen! c. Psal. 90.
v. 12.

Az Igék.

II. Sam. I. vers. XX.

Meg ne mondjátok ezt Gathban, és meg ne jelencse-
tek az Askelon uczáiban, valami képpen ne örvendje-
nek ezen a' Philistaeusoknak leányi, valami képpen ne
tapsoljanak ezen a' Környűlmeteletleneknek Leányi.

A 2

A mitől

Mitől fél a gonosz, az esik rajta; de az igaznak kívánságát Isten meg-adja, azt mondja. Salamon. a Peldabeszédekben f. Saulon és Dávidon ez valóban be-telék. Amaz egész életében mind csak azon teprenkedék, mint oltson mentől ha-

marébb vért ennek szemében, ne kapja-el Királyságát; az esik-meg nagy hirtelen rajta, a' mitől félt retteget: ő vész-el véletlen, Dávid békével marad; és a' királyságot amaz-el-veztvén, ennek adja Isten. A' dolog így esék:

1. Sam. 19. & 31. Ki-jővének a Philistaeusok egész minden erejekkel, az Is-

rael ellen, az Israel népe is táborban száll ellenek, meg-ütköznek egymással, meg-verék igen az Israelt, a' Saul Fiai-is, a' szerelmes Jonathással együtt el-veztének. A' Király maga a' Saul még életben vala; de ő néki-is neki esvén a' Nyilások, midőn igen meg-nehezédnek a' harc ellenek, maga fegyverében erezkedék; és így mind maga f-gyermeki, és az Israel egy napon el-esének. Meg-

2. Sám. 1. 4. víszik ennek hírt Dávidnak Siklágban, a' hol ott tekereg vala Saul előt: ki meg-értvén az Isten népének e' vélet-

v. 11, 12. len nagy romlását, el-keferedik, és nagy keferőségben meg-szaggatja ruháit véle lévőivel egyetemben, és reggeltől fogva egésze estvéig sirának és bőjtölénec. Sőt ez

v. 17, 18, nagy romlásan egy igen kétferves Eneket-is szerze Dávid, mellyet az Israel népének örök emlékezetben hagyta.

3. c. Ennek az Enekek része, a' fel-vőtt igék. Így kezdetik az Enek, a' 19-dik versben: Oh Israelnek ékesége, a' te magas helyeiden a' meg-ölettek, mint eszenek-el az erőssék! S-cz

után.

után következik már a' Leczke: Meg ne mondjátok ezt Gathban, és hirt ne tegyetek e' felől Askelonnak ucszáiban, &c.

Czélja ebben Dávidnak, hatható fontos beszéddel ki-jelenteni a' véletlen veszedelemnek igen nagy és gyalázatos voltát: és egyszer f-mind az ő lelkének felette, nagy keferőségét ezen. Kettő vagyon az Igékben: 1. a' Tilalom: *Meg ne mondjátok ezt Gathban, &c.* 2. az Oka: *hogy ne örvendjenek ezen a' Philistaeusoknak Leányi, &c.*

Az Elsőben kettőt vizsgáljunk-meg. Először e' szókat: *Gath és Askelon*; Másodszor, *Miért tiltja e' romlás hírének ki-vitelét a' Philistaeusok közzé*; holot leg-először is ő k tudták ezt meg, mint a' kik-is cselekedték ez szörnyűrontást az Isten Népén? *Gath és Askelon*, a' Philistaeusok között a' leg híreseb Városok valának, a' hová jönnek vala, leg-elsőben is mint szokot lenni, minden felől a' hírek, s onnan osztán egyébbüveis minden felé ki-terjednek-vala. Vagy a' rész, az egészléért, a' két fő Város, egészen a' Philistaeusoknak minden Tartomány-kért, vétetetik. A' minézi a' másodikat; avagy azért tiltja, e' veszedelemnek az ellenség közt ki-hirheztését, hogy a' Saul fiainak, nevezet szerént az ő szerelmes Lelkének Jonathásnak el-esékek; de kiváltképpen a' Saul fegyverben erezkedése, mint hogy csak külön magában lőtt vala az, ugy ítélhetette Dávid, hogy nem volt-még a' Philistaeusoknak túlókbén. Vagy a' mi leg-hellyeseb, kívánság ez inkább, mint tulajdon képpen valo tilalom, mint ha így szollot volna Dávid: Adná Isten, vagy adta volna, hogy ez az Isten Népének illy szörnyű siralmas romlásának gyalázatos híre, ne esét volna, az Istent és az ő Népet illy halálban gyűlöldő f-üldöző Ell-

JOSEPH ROMLASA.

lenfégnék, a' Philistaufoknak tulókben, ne kaczagnának rajtunk, és annyiival is inkább el-kunásván ellenünk, ne öregbednéc bánatunk!

A' Második Rézecskeben, ezek a' meg-vizsgálható Czickelyek: 1. Miért hogy Leányit mondja a' Philistaufoknak, f-nem Fiait-is? *Felelet.* Mert ez Nem szokta vala a' kori időben a' triumphusokat peragálni, e' féle nagy pompás örvendezéseket cselekedni. Mint mikor az Isten Népét kergető Pharaó Népe a' Tengerben vesze, Mária az Aron atyafia éneklé meg, az egész Israel Áfszfonyállatinak Seregével az örömet *f.* Így mikor *Jephie* a' Hammonitáknak meg-verétek után haza menne, az egy-gyettől eg' Leánya, Leány tárfait mellé vévén, vivé végbő az ezen való nagy örömet. *g.* Goliáth vezérlénec örö-mét-is, az egész Israel Áfszfonyi állati éneklék f-jáczák-meg, mikor ezt is kiáltja vala: *Saul is meg-verte az ő ezerét, de Dávid az ő tíz ezerét.* *h.* 2. Hát ez kettőztetéssel, ne örüljenek, ne tapsoljanak, mit akar? *Felel.* Ez örülnék felette nagy voltát fejeziczzel ki, hogy nem csak valami közönséges öröm volt ez, hanem olly buzo-go, friss és pompás, hogy ugyan tombolt az ellenség, és a' teli torockal ütött nagy kacajoknak csendőlése az eget láttatott énni. 3. Vagyon még más kettőztetés-is, a' *Philistaufo* Leányi, a' környülméletleneknek Leányi; mire valo ez-is, mert hiszem mind csak a' Philistaufo

télet-

JOSEPH ROMLASA.

7

téletlen Philistaufo cselekedtek. Ez azért a' Dávid egész szavának, egy summában értelme: Nagy, felette igen nagy, a' *síralmas romlás csak magában is rajtunk; de mind keservesb, hogy immár a' mi leg gyűlöltebb, leg fenébb ellenségeknek relik azzal kedvek, kik azt közönséges Comédiákban jáczák-meg mentől boszszöntőbb és gyalázatosb képpen lehet.* Innen illyen a' Tanúság:

Az Isten Népének, az ő közönséges csapásában és Tanu-romlásában, síralminak nagy öregbűlése, és keserűsé-fag-gihez keserűség adás; midőn az nem csak meg-esik rajta, hanem egyszer mind gyűlöltöknek, rajta kaczagóinak szájokban is akad az.

Ihol ez az, a' minn leg inkább, Dávidnak és az Isten Népének (mert annak éneke az) szíve fáj. Ezen jelentetik a' Prophéta ama' szavában-is, mellyel az Isten Somromnac szörnységes romlása felől való fenyegetést, bé-rekeszti: *Gath városának tudára ne adjátok, ne sírjátok,* Mich. 1. az *Ophra házában ülj porban.* Mint ha mondotta volna: V. 10. oh ezt a' nagy veszedelmet, mellyen a' magam lelke is cseke-seredet (mert így szól) *jajgatok már én jo eleve ezen, ruhátlan és mezítelen járok: sírok mint a' sárkányok, és jajgatok mint a' strucz madár fiai; oh ne engedjétek Gathban, amaz igen gyűlölséges ellenlég köziben ezt ki-hirhezteni; ne sírjátok,* nagy kiáltozással tudnia-illik, hanem csak lassu zokogással, alattomban gyászoljátok-meg ezt: hogy ez nagy romlástoknak hire ki ne mennyen, f-ne tapsoljanak a' rut környülméletlen népec, és ne üssenek nagy kacajokat rajtatok; mely fockal nagyob fájdalom és keserűség is lenne. Hogy a' kezűncalat lévő példából is lássuk

JOSEPH ROMLASA.

lajuk c' Tanuságnak igazságát; ám az Jabes Gileadbé-
 liek, meg-értvén miket cselekednec volna a' Saul és
 az ő Fiai testeikkel (tudnia-illik midőn a' testeket fosztó-
 gatván, rájuk találkoztanak volna azokra a' Gilboha he-
 gyén, el-vágá a' Saul fejét, és hadi öltözetitől meg-
 fosztván, el-küldözék azokat szerte széllel a' Philistau-
 fok földén, hogy hirt mondanának az ő bálványinak
 templomiban, és az othon- való népnek: a' testét pedig,
 a' fiajéival egygút, fel-feszétek, Bethsan városának keré-
 tésén) fel-kelének, és mind egész éjszaka menének, és el-
 hozák a' Saul és az ő Fiainak testeket, s-el-temeték: és
 heted napig böjtölének. Vallyon mi okon lőtt ez nagy
 fel-buzdultság, hogy ez erős férfiak így hálálra veté-
 rék magokat, mihaszon-is volt már a' holt testekben; és
 kiváltképpen miért böjtöltek illy fok ideig, holot már a'
 testeket el-hozták volt? Kétségnélkül, a' nagy gyaláza-
 ton indult volt kiváltképpen még lelkek, mely Királya-
 kon, és az egész népen esett vala. Hogy immár többé
 nem forogván azoka' testek az ellenségnek szemek előtt
 a' keretésén, ne újítaná meg a' gyűlölséges nép, nyo-
 morodott Israelen- való kacajit, és mind annyiszor az ő
 keférségeket is ne ujluna.

Okai: Ezek a' Tanuságnak Okai. 1. Mert ezen az ellenség
 annál-inkább el-bizza magát, s-meg-általkodik a' gonosz-
 ságban. Mics' világ a' dolgot a' jó és gonosz szerencséből
 mérsékli. Még a' Pápiák is annak ítéletin s-fzaván jár-
 nak, midőn az Ecclesia igaz voltánac egyik jelének, e' vi-
 lági boldog állapotot állatják lenni. De mit mondok e'
 Világiakról? Még magoc a' hivek-is, nem mindenkor
 ohattyák magokat c' fertelemtől: nem csak a' gyengé-
 bek pe-

1. Sam. 31
 v. 8, 9
 10, 11
 12, 13

Bellar. de
 Not. Ec-
 clefiz.

JOSEPH ROMLASA.

bek pedig, mint Gedeon, ki hogy el-fordult- vala jó tze-
 rencséjé, azt vélte hogy *Isten el-hagyta őket*; hanem a' nagy
 szentek-is, miként Dávid, ki látván minémű jó és
 kedves állapotba élne, az istentelenec e' világon, az igaz
 hivek pedig ellenben, szüntelen nyomorgattatnának,
 meg- valja maga egy Soltárban, hogy kicsiny hja volt,
 hogy ezen *lábaim meg nem iszomodtanak*, az az, hogy csak
 nem azt mondta, hogy *haszontalan a' kegyes istenes élet*,
 mint maga alább magyarázza, hogy nem jó úgy az isten
 féldőknec ügyök, hanē a' gonoszoké, az istent kétértők jó.
 Hogy ne ítélnének hát fokkal inkább e' képpen a' gono-
 szok, és hogy ne biznák- el magokat, s-általkodnának-
 meg fokkal inkább az istentelenkedésben a' hivek ellen.
 Keferőség hát, valoban nagy keferőség, midőn az Isten
 népén nem csak meg-esik a' romlás, hanem annac hire
 a' gyűlölkönc nyelvkre-is akad.

2. De nem csak meg-általkodnak annyivalis inkább
 a' hitetlenec ezen, hanem egyszer s-miá káromlásra-is
 veremednec. A' Dávid ama' siralmas nagy kettős eseti-
 ből vétkéből, minémő rút káromkodásra vőn az ellen-
 ség alkalmatosságot, a' mint Nathan jelenti! Három el-
 len szoktat pedig ilyenkor a' dühös Gonoszakarók, és
 Ellenség káromkodásokat okádni: *Isten ellen*, az *igasság*
 ellen, a' *Hivek* ellen. Istent mint káromlják az ilyen al-
 kalmatossággal, e' szűnkben- vehetjük Mosefnec ama' szá-
 vából, mellyel mondattat a' Soltárban a' *töréfre állani*,
 hogy Isten az ő pártos népére ne rohanna, s egy szem-
 pillantás alatt meg ne emésztené azt; melly szót három-
 helyen-is olvassunk az ő könyveiben: *Uram Isten ne ve-*
szesd el a' te népedet... mert így szólnának az Egyiptusbeli ec-
 és a' több

Judic. 6.
 v. 12, 13

Ps. 33. 4
 v. 13.

2. Sam.
 12. v. 14.

Ps. 106.
 23.

Exod. 3. 2
 v. 12.

- Num. 14. a' több népek, kik a' te nevedet hallották: álnok gyűlöletes szí-
vel vitte ki (az az magyarán ki mondva, csak ki-csalta)
v. 16. őket a' hegyek között, nem vihette-bé őket a' földre, melyet
Deut. 9. ígert volt nekik, s' azért ölte-meg őket. Ez gondolatla-
v. 28. tromlá s' hajtá-meg Josué is az Isten meg-haragutt szí-
vét, ama' nagy ijerségben mikor Hajjalat az Isten népe
meg-veréttetnek: *Meg-baljáczt, óh Uram, a' Cananeu-
sok--- környülvesznek minket, és elvesztik a' mi nevünket a'
Jób 7. 9. földről, mit tselekezel a' te nagy nevednek?* Mint ha mon-
dotta volna: lehetetlen dolog hogy a' te neved meg ne
mocskoltassék ez hir halva. Így káromlá-meg Rabsáké
fokuttal, de kiváltképpen ama' szavában a' felséges Ur
2. Kir. 18. Istennek nevét: *Kicsoda mind a' földön lévő Istenek között,
v. 39. ki meg-szabadíthatta volna az ő földét az én kezemből, hogy
Esa. 37. 10. a' Jehovais ki szabadíthatná Jerusálemet.* Így maga-is az
Assyriai Király Ezechiasra valo ez izenetiben: *Meg ne
csaljon tégedet a' te Istened, a' kiben te bízol.* Mellyet a' töb-
bivelegyűt, minémő nagy szidalom és szörnyű károm-
lás gyanánt vőtt légyen Isten, meg-tetízic az ő Izent Fel-
lége szavaiból, mellyel izene az igen meg-rettent Ezé-
chiás Királynac: *Kit szidalmaztál-meg (fordítván belzé-
Cap. 19. détet az Assyriai Királyra) és kit gyaláztál-meg, s' ki ellen emel-
22, &c. ted felszódat? kétség nélkül az Izrael szent Istene ellen.* Hi-
szem nem csak meg-kettőződött, hanem ugyan meg-
bokrosódott szív fájdalom, midőn az Isten Anyaszent-
egyházának szerencsétlen állapotokban élése, s' forgása,
a' kegyetlen gyűlölkönc nyelvkre akad!
- Második, a' mi ellen ilyenkor a' káromkodás esik, az
Igáság maga, a' jó ügy, Isteni vallás. Mely ellen-is, az
előbb említett gonosz Rabsáké, mint fel-tátotta-va-
láját:

száját: *Hogy ha azt mondgyátok (az Istenő Királyra izen-
v. 22. vala így) a' mi Istenünkben bízunk: nem azé az, a' kinek
magaságis és oltárit el-ronjtotta Ezechias, és mind Judá-
nak, mind Jerusálemnek meg-parancsolta; ez oltár elői imá-
kozzatok Jerusálemben.* Mint ha mondotta volna: Hamis
istentelen vallás az, mellyet Ezechias bé hozot, nem,
áldja-meg soha a' Jehova: ezért vagon az ő nehéz keze
rajtatok! Oh duplász nagy keferűség! Harmad rendben
magoc az Isten igaz Hívei vanna, kiken ilyenkor a' ká-
romlás esik. Azt mondták Dávidnac a' nagy inésgben,
az ő ellenségi, hogy az a' nyelvekre akada: *Nincsen ő né.
Solt. 3. 4. ki szabadulása az Uról.* Mint ha így szollottac volna: el-
hagyta az Isten, el vőtte mint istentelen. Sémei-is mely
rútul szidalmazza s' káromlya vala őtet, Absolon elő
futtában: *Ne ki, ugy-mond, no ki te vér szópó istentelen em-
2. Sam. 18. ber! Vísza adják hiszem a' költsönt &c, imé a' nyomorúságoknak
v. 8. 9. közepette vagy, mert vér szópó vagy!* Kinek lelke nem
&c. fojlódnék-meg ilyenkor, az őlve csomolykozott fok
keferűségén!

3. dik Ok. Mert még a' magunk pártján lévő Jók kö-
zöl-is (mint fellyeb rebesgetém) ezen igen meg-űtköz-
nek; és vagy meg-állapodnac meg-lankadnac az igaz jo-
ban; vagy némellyek ugyan hátra-is álnak. Mit jelent
vallyon édes Idvezetőnc, ama' kövezes földben esett mag-
nak példáján, hogy tudnia illik, *fel nevedvén az, mihe-
lyen a' Nipnak bévsege meg-sütötte, el hívadt?* Maga meg-
magyarázza; tudni illik hogy sokan, a' kik az igáságot
bé-vőtték-is, e' féle nehéz állapotoc késéretetek találván
őket, el szakadtanac az igáságtól. Terhesék erre mind
a' régi s' mind az újabb példác. A' Machabeufók idejé-
ben,

- ben, rettenetes nyomorgató üldözés támadván a' szegény Sidók ellen, meg tiltaték a' Sidó Isteni tisztület, a' szentséges Templomot is elvették tőlök, s ilyen *Edictum* adának ki, hogy valakik a' Görögöknek rendtartásokra (pogány bálványozó vallásokra) nem hajolnának, meg ölettenének. Melynek mindjárt példáját is mutatak. Mert hozának elő két Afziszonyi állatokat, kik gyermekeket Sidó módon környül-metelték vala az *Edictum* ellen, csecsekre fel-akasztott s-meg-fulasztott édes magzatjockal együtt, kiket a' város uczáin alá s fel hordozván, végtére a' kőfalokon tászigálák nyakra főre alá. Ugyan akkor, sok nép a' közel való barlangokban futván, hogy titkon a' Szombatot meg-idlenék; fülökben csek ez a' Hohérokna, rájoc küldének, és környül vévén rájoc gyujtác a' barlangokat, és így perflék-meg őket. Azt jelenti a' Historia-író, hogy annyira meg-rettent volt a' szegény Sidoság e' szörnyű kegyetlenségen, hogy senki a' szombatot meg-tartani nem mérézlette; Sőt csak Sidónak-is nem merete magát mondani senki: Christus Urunc idett, tulajdon maga jelen-létében, a' maga tanítványi mint járanak? Alig foghaták-meg a' Mestereket, *el-futának mellőle s oda hagyták őket*. Az utó-
 Matt. 26. *tol fogva való sok üldözés is, kiváltképpen amaz nevezetes Tíz Üldöklés, és az Antichristus igája alatt, menyi sok reméltelen ezer keresztyéneket szakasztot-el Christustól? Illyen szörnyű káros, az Isten népén forgó sok romlás, mind maga s mind ki hirhedése annac a' gyűlölközésben. Innen lón régen, s ez ok indértá Isten,*
 Exod. 13. *hogy midőn Egyiptusból az ő még igen gyenge Népét ki-hozná; nem vivé az által uton, mert az Ur (így szól az Isten*

az Istennek lelke) azt mondgya vala, né talám meg bánja ez nép hogy Egyiptusból ki-jött, ha látandgya a' hadakat, és hátrater. Késérő nagy méreg kár!

4-dik Ok. Ha kik az ellenség között az igazságnak hírét halván, mivel ezt mondgya Salamon amaz ő könyörgésében, hogy *azok között is az Isten hírére eljőnek imádkozni a' Jerusalemi Templomban; a' kik mondom az ellenség között így fel-indulnának is lelkekben; a' Hiveken esett nagy romlásnak, a' Gyűlölköz nyelvekre akadott, és azt veszedelmes költéséckel ki-terjesztett híren meg-ütözköznek s-hátra térnek. Mint minden időbéli példák; a' majiak-is ezt a' jóknak nagy szívek fájdalomra mutogatják. Ugyan-is ha az jók között is, a' kik már meg-tértek, oly sokakat meg-rántorét ez, mint az első s-harmadik Okokból meg-értők; mentül inkább azokat, kik még csak rá gondolták volt a' meg-terés magokat? Nem ok nélkül Nem kicsiny öregbűlést lát, az Isten népe siralmának a' nagy romlásokba, s keserűségéhez keserűség aadás, midőn az nem csak meg-esik rajta, hanem egyszer s-mind, Gyölölőinek s-rajta kaczagóinak szájokban is akad az.*

Menyünk a' Hasznokra. 1. Meg-feddernek itt Első Hasznai. *ben amaz fa természetű emberek, a' kik e'féle szomorú állapotján az Isten Ísraelének, ingyen meg-sem illetődnek, hané úgy viselik magokat, mint ha semmi gondjuk nem volna. Minemő emberek mindenkor bővön találtnak az Isten Anyaszentegyházában. Illyenek voltak azoka' kikeről ám Amos panaszolkodik, kik mikora' Joseph háza meg-romlott, s azon egy szível lélekkel meg-kellett volna szomorodni, sőt ugyan meg-betegetni lé-*
 Amos. 6. *4, 3 & 6.*
 B 3 *lekben,*

lekben, még vigan laktanak; mint im e' mi maga-fele-
dett, és végső romlására vigággal f-tombolva közelítő
nemzettünkben-is nagy sokan. Másodszor, meg feddet-
nek a' kik nem csak ilyen kő szívűek, hanem egyszer f-
mind közönséges veszedelmeknek hírét még magok be-
szélik, f-ha kik az Gyűlölközők között nem értenék is, ők
akasztják nyelvekre, és vajha nem izgatnák-is alattom-
ban azokat, mint ama' gonosz szomizédok, az Edomi-
ták az Ásyrusokat, az Isten népe ellen. Illyenek voltak
Eliásb tulajdó a' fő pap, és az ő házából valók soká Nehem-
iasidét, kik az Isten akkori Anyaszentégyházának leg-
gyűlölsége f-ártalmasb amaz gonosz akaroival Tobiaf-
sál és Sábállattal, német vetvén, fogorságot szerezvén,
az Isten Israhélnak minden állapotit nyilván valová töt-
ték néki, f-rájok ingerlették őket. Minek a' jelensége ez
ő bűnek? Bizonyára hogy noha az Hivek között laknak,
de nem *közszülők* valók; nem élő tagok a' titkos testben.,
mely az Anyaszentégyház: egyéb ként a' *többekkel együtt*
bázkodának; hanem ki-szártak; f-őt igazán kebelbéli
kigyok. Mit kell fejekre várniok; meg-vagyon ott A-
mosnál, ismét Abdiánál; de kiváltképpen Esaiánál, Ki
Ez 22. 14. azt mondja hogy ő hallattára meg-efkürtt a' Jehova, f-azt
mondta: *ne éljek én, ha ez hamisságok meg-bocsáttatik,*
valamig mind meg-ölöm őket.
2. Uf. 2-dik Hefzua Valóságos magunkban szállást, f-igaz
meg-fzontyolodást, szívűne meg-esését szerez e' Tanu-
ság mi bennünk; gondollyuk meg csak veszett állapo-
tunkat. Elhalgassam bárá régiket: neszolják Varnánál
Romániában, ez előtt 215 esztendővel, esett szomo-
rú romlásunkrol, Amurates Török Császár miat, mivel
akkori

akkori Királyunk *W Ladislaus*, a Pápa Követének öltö-
nözésére, igazság kivül a' frigyefel-bontotta vala. Mely-
ről-is illy keferves *Eptaphiumut* irt volt egy jámbor Poéta

Romulidá Cannas, ego Varnam clade notavi:

Discite mortales non temerare fidem.

Me nisi Pontifices iussissent rumpere fœdus;

Non ferret Scythicum Pannonis ora, jugum.

Mellyet illyen Magyar *Strophaban* fejezek én ki:

Romaia Cannast,

A Magyarok Varnát

Jól meg-festék véreikkel:

Tanulj minden innen,

Szörnyő hit szegésben

Ne leledzél senkivel.

Izgága ha Pápa

Hazánk, nem lesz vála,

Birnánk mostais békével.

Ne emlekezzem régi siralmink meg-ujításával, Mohács
veszedelméről-is, mely eset ez előtt 130 esztendőkk: 1
holot ama' nagy reménységű jo Lajos Király, az urakkal
és nemességgel oda vesze; f-oda az ulta Nandor Fejér.
Vár, oda Buda f-nagyrészent Hazánkna a' javai: el-hal-
gassam, a' fok Tatár-jarást, az 1566 esztendő-béit, a'
1594 esztendeit mikor Husznál ki-jöve; f-egyéb fok
pusztulást ez siralmas Hazának; el-halgassák f-felejsék
módó minden régibb romlásokat: csak a' mik e' leg-kő
zelebb el-mult két esztendő 1657 1658 alar esének
rajtunkmikor leg-nagyobb dicsőséget váránk, azokra
vefűk szomorú gondolkozásinkat. Felekeresleté hízzé
az Igaz ítélő Isten magunkal vigan és terényen siralmas
romlá-

romlálíknak utait; mert az ő utait keresni nem akartuk, hanem *ki-vetők nyakunkból s le-rázók rollunk* negédesen a Király Christusnak gyönyörűséges igáját, s mind *é köteleit* (mellyekkel magához vont volna) nem tudatlanságból s hirtelenkedésből, hanem szánszándékos *tanácsból*, mellyet *forraltunk fujtunk, mi és a mi Fejedelmink*, rutul *el-szaggarók*. Lengyel Ország, a' hová mint egy mélszár-székre úgy vonatánk, nemzetünknek egy jó részét tűzzel vasfál megsemmisítetté! más leg-nagyobb és jobb részét ráborostol, a' kegyetlen Tatár hajtá csorda modon-el, a' meg-síráthatatlan tabságra! Az után mindjárt, ugyan azon dühös nép, a' Napkeleti másik Oroszlánnál és sok gyűlevélz népekkel, mint a' sűrű por, édes lako honnyunkban-is ránk ütven, annál-is inkább prädát vetének édes Nemzetünkben! valamint kevély szájakból kiment volt, véneinket le-vágák, csecsemő magzatinkat fegyverre hányák, szűzeinket és Ászszonyi állatinkat rutul meg-fergetztetvén, nevedékeny édes gyermekinket Isju népeinket és erőis Férfiainkat egyetemben, ebmodon porázra fűzven vitték-el a' holtig való kemény rabságra! Lako helyeinket, szép házaikat, palotáinkat, tűzzel meg-égetvén, a' széllel fujtarák-el. Verecsék még a' kő falak, piros a' föld a' mi vértünkötől, az égi madarak, a' vadak és az ebek meg-hizakodtak, meg-dühöttek a' mi holt testeinken! bűdösek az ut félek az el-senyvet tagok miat! Oh meg-síráthatatlan keserű idők, mellyeket juránk. Bezzeg nem úgy kezdé a' mi hajdan fényes és vig, most már gyalázatra fordult szomorú állapotunk for-gani, mint az Ahasverus Király Udvaráé. Nem vala abban szabad, még a' ki leg-belső ember vala is, gyalázköntőben

Est. 4. 2.

tőiben f-sákban bé-menni; Mi rollunk penig, im le-nem szakadhatnak a' fok feketeposztok, és a' kormos vásznak! Az Udvaroknak el-költ régi fényességek gyász színnel tölték-bé! feketék szennyesek a' Palotáknak falai! és minden szégyenlyukakban csak a' sok siralmak! Ugy jártunk, jaj bizony úgy jártunk! mint ama' Nabuchodonozor, égis nevedet, s-minden felé széleslen ki-terjedt gyümölcsös ékes nagy Fája: melynek ágai között lakoznak vala az égi madarak, alatta penig a' kőölmb kőölmb féle tok Vadak legelnek vala. Azonban szó adaték az égből, nagy kiáltó szó: *Vágjátok-le ugymöd ezt a' fát, vágadaltjátok-el ágait, hincseket el leveleit, és gyümölcseit hánnyátok széllyel, mennyenek bujdosásában az égi madarak ágai között, és a' mindéféle vadak oszolyák széllyel, alolla a' fűvekre*. Oh így esék, így esék a' mi szép fel-nevedet, el-ágazott bugázott árnyékos nagy Fánknek, dolga! Oh mely hirtelen le-vágattaték az! oh mint széllyel hányattának annak levelei és gyümölcsei! Oh szép hajlékban árnyékban békével nyugvó szegény mag'ar nép, meg-kezdél hiszem már oszlani, s-félő hogy ennél-is inkább meg-ne oszoly s-fogy! Vajha a' nagy kegyelmő Ur Istennek szive még meg-efnék a' meg hagyott tőrsőkön! hogy még egyzera fel-épülne! vagy a' mint a' szabados cselekedetű bölcs Urnak teczik; hogy szomorú időnk meg-ujulna, mint ez előt vala.

Est. 4. 2.

Dan. 4. v.

8. 9. &c.

Nullum malum solum, a' Deák köz-mondásként; egy nyavalya lincs maga. Ihol még is kezében fel-huzva penig, a' menybéli *Vagyázónak* éles fejszéje, hogy még a' cse-
metéket is jaj ki-vágja s-vagdalja! Ihol ez két holnap alatt minémő csapást is tőn ismér Isten! Minémő Qízlopo-
kat csak

Dan. 4. 10

C

kat csapdola ki hirtelen halállal közzölünk! Oda e' napokban *Kun István, Vészlényi Sigmond, Beeski Szentanna*, Tekéretes és Nagyságos Uri rendek; Oda *Nagy Mihályi Gábor, Bánsi György*, f'ím ez szomorú zűllyében előtűnk fekvő *Ibrányi Ferencz*, mindnyájan nag' tekintetes, és e' veszett időkben, melyekre jutánk, felette igen szűkséges Uri Fő emberek; kiket az irigy halál csak nem egy csapással vágá ki, a' meg-holtak rendiben, közzölünk! Innen lártjuk, hogy még sem alutt meg az Isten fűlőig haragja; s félő, ha még is igaz meg térésünket: halogattjuk, hogy ennél is inkább néki negerjedjen, mig mind meg-nem emélt bennünket. Könyv ollyak az idők, most profétálni! Ezentől olly lelki testi inség követhet bennünket, vak a' ki nem lártja, hogy azt fogjuk mondani: boldogok a' kik meg-holtak; boldogok azok is, kiket a' pogáyság fegyvere eméltet meg; s őrazok is boldogbak, kik annak tömlőcze fenekén, a' vakak és esincserek közt: sohajtoznak! Annyira jutottunk, hogy csak az egy Isten orvafolhatja dolgunkat!

De a' mi mind ezeket meg tetézi; ki-mert mind ez fok romlásunknak hire, szájokban vagyon, körös körös környül. Gyűlöldinknek. Fő csóválással kaczagják ezt s meg-lőtték örömet Gáthban, *Egren, Budán, Nador Fejér várat, Constantinápolyban, Krimben*: tapólnak ezen. a' mai *Philistens* nagy rendek őfve gyűlekezvén, s nagy áldozatokat téstnek az ő Istekeknek Melly dolog látva, a' kőtség-űdcsérei mit *Samsó* veszecssekor, az ő Istenait, vigá és nagy örömmel Afkelő ucaibá kűrtölnek ezen, s még az Aszizonyi állatok is tanczor járnak: Comediákban, s példabeszédben költ dolgunk, s mi vagyunk mindenűt a' mulato beszéd, és ujsá-

Judic. 16.
23, 24.

és ujságok! Nagy Ur Isten! mint el-kunáznak már ezen, a' kik minket testünkben, lelkünkben kergettek, sezer-szerte inkább meg-keményednek ellenünk! Oh a' te tisztaságos dicső szét neved káromlásokat hall, s hallott is már, a' mi alkalmatosságuk! Tsuffá Lőttünk mind magunk, s mind vallásuk! Immár jó nagy Isten, meg-gyengül ezen fok te benced bizakodó szív: fok lelkek meg üt-köznek s-talám el is pártolnak tőled! Alig Urá, alig ha még a' te szíved szerént való Dávididnak is labok, e' miat meg nem iszomodnak! Ha kik mind Pogányok s-mind egyéb ellékező Felek közzül, a' te nagy nevednek, hatalmas karodnak, s egyéb köztünk lakosoknak fénlő jegyeinek hírére, meg-indultanak volt is, hogy el-jöjenek, és veitünk egy Lélekből imádjának tégedet, már (igy romolvá mi) hátra térnek, és anyival inkább meg-keményednek!

Mecztünk hát tovább s-mit teszünk? (E' létszen mára 3. Uic 3-dik Haszon) Stoicufokká leszünk, néki keményedvén mint a' kő, hogy se gonosz, se jót ne-érezzünk? Pharahókká együnk, kik ráguván a' csapás rajtunk, meg-int a' mi Istenünkkel való új-vonásra térünk vízfíza? Saulok Legyünk, kik nagy veszedelmünkön való bánatunkat s-melánkoliinkat, lant pengertéssel enyhécsük? Vagy inkább Epicureufokká; kik látván hogy nincs reménség emberi mód szerént, szabadságunk felől, azt mondjuk: Együnk igyunk, holnap meg-halunk? Ha Stoicufokká, érzéketlen kővekké leszünk, meg-utáljuk a' dorgálást, semmire tartván azt, Isten parancsolatja ellen; többek és nagyobbak esnek rajtunk: mint a' vakmerő kemény Gyermekek, kinn a' vesztő nem fogván bottal fenyegetik; a' sem használván meg-esik hogy hohér-kecsére

Exod. 9.
32. &c.
1 Sam. 16.
24

Ec. 22. 23.

Prov. 3.
11.

JOSEPH ROMLASA.

kezére kellyen. Pharahokká se legyünk, mert ugy-is több több romlás követ, végre osztán mint az, a' végső verze-
delemnek tengerében merülünk. Saulként, ha rajtunk esett romlásunkon való bánatunkat, lant hegedű szoval, s egyéb világi mulatságokkal üzzük; annyi létszen mint a' forro hideglelésben a' jeges viznek itala; mely egykevelsé hűvösít; de nagy hamar kétszerte nagyobb hévséget s szomjúságot szerez. Nem volt Saulban-is ennél kedvesb párnája a' gonosz Léleknek, noha egykevelsé szűnni láttatott. Végezetre, Epicureusok se legyünk, hogy nem látván semmi rend szerént- való modot szabadulá-
sunkban, el hagyuk magunkat, szabárlodásra veremed-
gyünk: mert annál inkább néki busztjuk a' meg hara-
gutt Istent. Halljuk micsoda sententiat módatot ő szét
87. 22. 12. Felsége ez ilyen emberck ellen, Esaiás által: *Mikor a'*
83. 14. *Seregeknek Ura Istene, hijna titeket akkor az időben, sirásra, jajgatásra, magatoknak meg-kopaszítására és gyász ruhában-
való öltözésre Imé öröm és vigáság vala, ökröknek le-vágása-
--- ezt mondván: Együnk igyunk, mert holnap meg-halunk.
Esz a' Seregeknek Isténének fülében ment; Bátor ha meg-bo-
száttatik nektek ez hamiság, mig meg-haltok &c. Ez esik
rajtunk, ha magunkat eszünkben nem vesztjük. Hát
mit mivelünk? Im előttünk ez Isten panaszszában az or-
vosság. Vegyük eszünkben az illy szomorú alkalmatos-
ságokkal mire-hivattatunk: *sirásra* ugy-mond, *jajgatás-
ra* &c. az az c'féle nagy rómlásnak szivből fájlalására, és
mélységes magunk meg-alázására, s Istenhez tökéletes
szível való meg-térése. Halljuk a' szánakodó, s hamar
meg-első szívu Istennek maga ajánlását Jeremiás által:
Jer. 18 7. *Ha szollok a' nép ellen és az Ország ellen, hogy ki-gyomlálom-
8.**

JOSEPH ROMLASA.

21

*meg-rantom és el-vesztem egy szem-pillantásban. Ha meg-tér
az nép a' gonofságból, mely ellen szollottam, én-is meg-bá-
nom a' gonoszt, melyet el-vegesztem vala, hogy ő ellene csele-
kednem. Ne légyen, oh a' nagy Istenért ne légyen többé
helye közünk a' Prophéta ama' panaszszának: Uram
meg-verted őket, de nem bánkodtak! meg-emesztetted őket,
de a' dorgálást ne akarják fel-véni, az ő orszájak keményebb volt
a' köfszékánál, nem akartak meg-terni. Ne kellyen, az ir-
galmasságra igé kélz Ur Istének vég-képpő orczázni mi-
ket, nagy szíve fájdalomával, mint vakmerő Judaht ré-
gen: *Mi azoka, hogy mennél inkább oszlorozlak, annál inkább &c.
nevelitek a' bünt. Imé minden fejet el fogot a' betegség &c.
Deoh szegény el-fojlodott s-bágyadot Lélek! azt mon-
dod talám: Elein kellett volna ezt mivelnem, mikor
még csak fenyegetet Isten sürűven, mikor még c' ve-
szélyekben nem estem: akkor volt volna akkor a' me-
terésnek ideje, s az Isten elébb meg-hallott igéretti-is így
tartja: meg-éset már rajtam a' minek meg-kellet esni;
késő az immár! Felel. Vajné késő! Ahő a' Maaiche Királ'
példája, ki soha témi jo intést a' jo állapotokban bé-nem
vévén, s semmi menydörgő fenyegetésekre meg-nem a-
karván jobbulni; rá hozá Isten az Assyriai Király seregét, 2Chr. 33.
kezekben adá, kik meg-kötözték őtet két aczél lánccal, 12. 3. &c.
el-vivék Babyloniában. Kihitte volna hogy c' Király in-
nen ki-szabaduljon: bizony ha valakit a' maga Lelke
kisztetethette őtet s az őrdög, hog' csak hag'a halni már
magát, meg-se gondolja többé hogy köny-örületességre
indulna az Isten szíve hozzá! De más képpen gondolko-
dék, ez az annak előtte szó fogatlan maga hirt gonolt;
s-most már a' kelepzében, feje alá fűtélcel meg-hulla-
C 3 modort**

modott Király. Illyen bizonyosságot téfzen az Isten Lelke felőlle: *Mikor pedig volna nagy erősfogságba, az ő Jehova Istenéhez fel-fuházkodék, és magát igen meg-salázá az ő atyáinak Isten elst. és könyörge néki. Mitelik belőlle? Meg-kegyelmeze a nagy kegyelmő Isten néki: és meghalgtatván könyörgését, meg-hozá őtet (oh reménség felet- valo nagy irgalmafság!) meg-hozá Jerúsálembe, az ő Országában. Ki hitte volna hogy ama' fellyebb említett, hajdan magas és mezfizére ki-ágazott, de az után hirtelen rutul le-efet nagy fa a' Nabuchodonozor, olly alá valo baromi állapotra vettértvén ki az emberek között, szintén hét éz-*

Dan. 4. v. tendéig; valaha esmét fel-vétettett, s elébbeni Királyi nagy méltóságba bé-állattatott volna? *Nincs Istenél semá*

Luc. 1. 37. *beszéd lehetetlen. olvasd-meg e'béli nagy kegyelmétségéről Istennek, az ő szép maga ajánlásit, melyeket tőtt az ő népének Levit. 26. y 40. &c. Meg-ládd ez ígéretek, ez szép példák még fel-ebretkezőggedezőhitedet, hogy szívet vévén, tellyes bizodalómal mérj, fegyhetetlen meg-terés által az irgalmafságnak ajtaján zörgetni, míg meg-nyittatik az. Ha ezt cselekedszük, szívünkben adja még Isten, hogy nagy lelki vigasztalással mondjuk Eddolgaftuk ama' Micheás szép éneket, mind ket tempusban*

Mich. 7. 6. 9. *Ne örülj én ellenségem, mert noha el essem de fel-kelek. Mikor a' sötétségben ülendek is, az Ur léfzen nékem világossággom. Az Ur haragját hordozó mert vétkezte ellene mind addig, míg meg-látja az én peremet, és igaz törvént téfzen ennékem, ki-víszem engem a' világosságra, hogy meg-lássam az ő igazságát. In praterito perfecto is conjungaltatja még ezt Isten (ha meg-terünk) velünk, így: Ne örülj én ellenségem, mert noha el essem vala, de fel-kelek, sötétségben ültem, de meg-*

világ-

világostotta az Ur az ő Orczáját rajtam. *Az Ur haragját hordoztam, mert vétkeztem ellene, de meg-látta peremet, törvént tőtt ennékem, ki-vitt a' világosságra, s meg-látta velem az ő igazságát. Oh Uram vértaszd fel hamar, sok siralmas gyászszink után, ez kívánatos napunkat! Légyen! Légyen! Ugy Légyen!*

Ez siralmas Tanítást, Istenben boldogul ki mult néhai Tékémertes, Nemesség és Nemzetes Ibrányi Ferencz Uram utolsó tíftefétségének meg-adása közben tévém. Ki, ki volt se mint holt-meg, rövideden halhatok meg.

GENEALOGIA.

Volt el régen egy Ibrányi Lőrincz nevű Fő Ember, kinek voltak két Fiai, Lukács és Lőrincz. Ez Lukácsban kezdett híres neves lenni az Ibrányi Fámília: élt ez ének előtte háromszáz éfztendőkkkel, Károly Király (ki Bártfát fundálta) idejében, kinek szemeláttára, mint ez becsülletes Nemzetnek Original Levelleiben fel-találtatik, halálos bajt vijt; Bajnakja meg-halván, ez pedig meggyogyulván. Ezért a' derék vitézségért Károly Király ujab dórtioval adta Ibrát e' Nézetségnek, több Jofzágokkal öfzve: Egyéb sok emlekezetes vitézi cselekedeti is voltanak ez Ibrányi Lukácsnak, mint azon Királynak Donatioiból ki-tetzik. Minémő Agakon terjedett tovább öfztán sok ideig e' becsülletes Nemzet, *distincte* nem adták kezembem; hanem csak e' jegyeztetik meg-felölle, hogy sok Fő Emberek származtanak légyen e'ből, né-meltyek közzüllők Budán a' Királyok Udvarában szolgáltak, volt közzüllők Váradi Püfőköis. Alább öfztán

1340

1540. éltendő tájban, a többi között nevezetes volt, *Ibrányi Miklos*, kinek Fiai voltak, *Bálint*, *Ferencz*, *János*. *Bálint*nek Fia, *Pál*: ki is deficiált. *Ferencznek* ki öreg *Ibrányi Ferencznek* neveztetett, Fia *Miklos*, ez is deficiált, fiágon; hanem maradtanak négy *Leányi*, kikről ma is, sok dicséretes Nemes Familiák Anyai ágrol virágoznak. Az említett nagy *Ibrányi Ferencz*, igen szép s nagy experientiaju ember volt, törvényekben, követ-ségviselésben, a' Báthori Uraknál: mellyért végtére *Vicé-Judex Curie*vé is tétetett volt, s viselte is az a' méltóságos Tisztet. *Jánosnak*, ki is Nagy *Ibrányi János*nak neveztetett, Fia volt *Ferencz*, ez is derék vitéz ember a' felső *seculumban*, *Rodolphus* Császár idejében. *Boes-kai* Fejedelemnek ezen *Ibrányi Ferencz* Fő Capitánja volt, kivel is véletlen halállal együtt holt-meg, *Ferencznek* Fiai *Miklos*, ki deficiált, és *László*: *László*nak Fia *FERENCZ*, e' *Christus*bá ki-múlt jó akaro Urunk, kinek teste előttünk fekszik. Az Anyai *Genealogia* így vagyon. Volt egy *Kornys Dorka*, a' Méltóságos Nagyságos *Kornys* Familiából valo, kitől valo a' *Ruszkai* Jofzág: kinek leánya *Golopi Anna*, kijé volt a' *Golopi* Jofzág, *Golopi Annának* Leánya, *Doci Anna*, *Doci Ferencznek* (ki *Casai* Kamorás volt) Leánya. *Doci Annának* Fia, *Ibrányi Ferencz*, a' kinek hideg Tetemi felett keférgünk. Ennek Születése lőtt 1620. ben, 12. dik Apr. Tanulta *Pataki* Scholaban dicséreteffen, holot vallásában is jó fundamentomat vetet. Onnan ki-kelven, commendatortott b. c. idősbik *RAKOCI GYÖRGY* nagy hírű nevű kegyes *FEJEDELEM* Udvarában, holott a' külső dolgokban szép *experientia*s is szerzet magának. Házaf-

Házafságra valo időt érvén, jegyzette volt-e 1640. ben 10 Junii, *Bárus Katát*, *Bárus Demeter*. Leányát, kivel élt hat éltendeig. Aldotta-volt-meg lsten ettől, egy *Leányi* Magzattal *Ibrányi Annával*, kit hajadon korában imé árvaságra is hagyot. Házafodot-meg másodszor 1648. ben, 24 Febr. vevén-ei *Nézetes Desófi Clara* Afzszonyomat, ki *Koporó*jára burulván, szerelmes Férjét zokogja, keférvessen. Elt ezzel tizenegy éltendeig: születtetvén tőlle őtt *Gyermeki*: hárma meg-holt; ket-reit még lsten meg-hagyta, ugy-mint *Ibrányi Jánost* és *Ibrányi Lászlót*: kik is szomorú édes Annokkal együtt keférgik szerelmes Attyokát, neveletlen árva állapotban. Így midőn élt volna két holnap híján negyven éltédőket, sok keférvés nyavalyái után, rölando testének fátorát, szakadatlan sürű könyörgések, és lstenhez valo buzgo fohászkodások között, szerelmes Házastársának, s-neveletlő édes árva Magzatinak, el-felejtetettlő gyászszokkal s károkkal le-törtte, 1659. bē 22. Mai. lelket igaz hittel annak kezében commendálván, a' Ki adta volt azt.

Nagy kárt, valoban nagy kárt vallottunk e'ben mi magunk is: elsőben is Te, oh romlott, s szolgálatod-ra-valo Haza fiakban, felette meg-fogyatkozott édes Nemzetünk; de kiváltképpen, abban, igaz Vallásunk, Ecclesiák, és Scholák! Ez az ő Vallását, nem csak szívből, hanem valósággal; nem valami imigy amugy s-zagyván, hanem az ő tisztaságában, igyekezte tartani, valamint a' *Helvetica* s-laját magunk *Confessio*iban, *Szent Irás* szerént ki-vagyon adva: nem viseltetvén ebben semmi világi tekénterektől, minévők az éberi méltóságok, szokás, szokás, régiség, kedvetlenség, gyalázat, üldözés, s-

zés, s többféle szem-fény vesztési e világnak: melyek nagy sokaknak, temérdeki hályogúl vonodván szemek fényére, nem láthatnak, s nem is akarnak látni miattok. Segéllerte ereje szerént, s elő-vinni is igyekezte az Isteni tisztelét, valamivel tudta: úgy-mint a' hol s mikor kívántatott, melléte- való ki-keléssel, verekedéssel, s egyéb oltalommal is. Fáradtságát, menyire nyomorult egészsége engedte, sőt költségét is nem szánta attól; melyről az Ecclesiák, Scholák, nevezet szerént a' Sáros Pataki, s maga tudos, s idegen országokban bő költséggel taníttatott *Alumnusi*, s egyebek is bizonyoságot tehetnek. Nem halgathatom el, a' felső el-múlt esztendőbeli nagy buzgóságát is, melyet sokunknak file hallattára, szemé láttára mutatott az Iste dicsofságához, boldogtalan, noha végeiből elég boldog, megkülönböztetéseknek s hányodásoknak istenes le-szállításokban: melyben sokak felett, menyit munkálkodott, menyit cselekedet s vitt-végben igaz szível, senki kérése s hagyása nélkül, velem együt bizonyoságot tehetnek a' kik azokban az kedvetlen *Ártus*okban forgottanak. Melyet minémő neven vőtt légyen, az ő nevét.

sid. 6. 10. *hez- való buzgóságban* gyönyörködő, s arról soha el-nem-felejtkező *Ur Isten*; most érteti s érezteti már velle menyben.

Bé-rekeztem beszédemet, a' Dávid amaz Aldásával, mellyel meg-áldotta vala a' *Jábes Gileáditákat*, hozzájok bocsátott Követek által, amaz oda-fel- emlétett buzgóságos cselekedetekért, melyet mutatának Saul, és annak

2. Sam. 2. Fiainak holt testekhez: *Aldottak vagytok* ugymond, az v. s. 6. *Uról, kik ezt az irgalmaságot cselekedtétek, a' ti Uratokkal,*

a' Saul

a' *Saullah, hogy el-temettétek őtet. Annakokáért mostan az Ur cselekedjék veletek irgalmaságot és igazságot &c.* En-is azt mondom s ezent kívánom, Christusból el-költőzőt becsölletes IBRANYI FERENCZ Uram özvegyc, s neveletlen, édes Arvái képekben, Istennek jelen-lévő Serege tinétek: *Aldottak legyetek a' Jehováól, kik ezt az irgalmaságot cselekedtétek*, hogy ti ennek jó akaró Barátai, s Szomszédjai, leg-közelebb édes Attyafiai és Rokoni; jó akaró Barátotoknak, Szomszédotoknak, és Atyátokfiának: Egyházi Rendei s Scholák. Patronustoknak: Szolgai és Jobbágyi Uratoknak, meg-hidegedett tere-mit el-hoztátok ide az ő Eleinek Temető helyekben, s már mindjárt el-is takaréjtátok tisztességgel:

Aldottak legyetek mondom, a' Jehováól: annakokáért mostan a' Jehova cselekedjék veletek irgalmaságot és igazságot! Amen!

V É G E.

